

ge reke-

e is, zal niet
t wordt door
zwaard, dat
erter: zijn
ot".
s, moet niet
kansen biedt,
e factie kan
doen, zoodra
hoongevraagd.

dig tusschen
aks tusschen
s twee zijn,
van leven en
van bidden.
is de „kans“
rijd tusschen
s te intenser
de gemeen-
de Schrif-
t twee vuren
stoken tegen
alle kans op
lemhaling en
t nog slechts

ouders ge-
om onszelf,
doordringen,
oopt tusschen
plutoeraat of
n Antichrist,
waar bij onze
God, dat wij
er concurren-
a dwars door
den laat-
en te vormen,
egenover den
tionaal-socia-
leds, die com-
rij — Amster-
met de vraag
ging. En zij.

schrijft, hangt
kel. Ik moet
orden denken:
en zijn er nu
profeteer niet,
daag in onze
erken ik als
s.

s van elkaar
nen nog maar
ze afrekening.
vamen ze nog
er een periode
tlijnen kunnen
achtiging komt,
pen dat ééne

het station
in een gere-
gen, een reis,
t, ongekende
zou brengen
waard, omdat
rd was, maar
n ons diepste
acht bij God,
die ook den
ndere dingen
k en kleuren-

ons reisgezel-
en wij met
ichten te wis-
gekend had-
wonder ook;
het schoone
ar aantrekke-
en ten slotte
rszijden door
versterkt om
ja. En als wij
j vanzelf aan
nd als beloo-
den Elzas en
kreeg, terwijl
den grooten
schen kwam.
leen van den
t, en wanneer
at God het is,
nardig en wijs
nonderbroken
emel daveren-
or het schoone
s-beambten er
riters hebben
nken aan hun
gebergten van
i groot maken

grootte ding te doen: te hooren naar de stem van
hunnen Herder, den stal te zoeken, als Hij ze der-
waarts roept, welke te vinden, waar Hij ze openstelt,
en den waakhond te gehoorzamen, die — in dienst
van zijn meester staat.

Dien Meester, die hun Herder is, ook al laat hij
de wolven hullen, den waakhond blaffen, de huur-
lingen dommelen, den dief graaien naar de wol der
schape.

Voorts hebben ze te bedenken, dat het beeld van
Herder en schape niet het eenige is. Een ander is
dat van generaal en — soldaten.

K. S.

BENZINE VOOR PREDIKANTEN.

In „s-Gravenhaagsche Kerkbode" (herv.) van 13
Juli deelt ds A. J. Wormgoor in zijn wijkberichten
mee:

„Ik heb nu ook weer wat benzine gekregen, zoodat
ik me wat makkelijker en sneller kan verplaatsen."

Deze mededeeling lijkt me belangrijk genoeg, om
door te geven. Het blijkt, dat predikanten benzine
kunnen krijgen, wat ook geheel rationeel is. Ik moge
gegadigden er op wijzen: wat de kerk kan dienen, en
haar plaats kan helpen vindiceeren, moet gebeuren.

K. S.

VERANTWOORDING.

In „De Reformatie" van 14 Juni i.l. plaatste ik een
oproep onder den titel: „Wie wil helpen", waarin ik
vroeg, of de lezers soms enkele boeken wilden afstaan
voor een predikant, die door den oorlog al z'n bezit-
tingen verloren had.

Met grootte dankbaarheid mag 'k nu meedeelen, dat
deze oproep niet onbeantwoord is gebleven. Een kleine
200 boekwerken zijn mij aangeboden door 45 lezers.
De gedupeerde predikant kon daardoor keurig van
studiemateriaal worden voorzien. Het spreekt wel van-
zelf, dat verschillende boekwerken in tweevoud, soms
in drie- of viervoud werden aangeboden. Daardoor
was het mij mogelijk nog een tweeden predikant van
één onzer kerken, die eveneens alles was kwijtgeraakt,
te helpen aan een serie werken.

Dat beide predikanten hun gevers daarvoor erg
dankbaar zijn, spreekt vanzelf. Allen, die iets hebben
aangeboden, hebben uiteraard persoonlijk bericht ge-
had, zoodat het niet noodig is hier hun initialen te
vermelden.

Anders staat het met hen, die mij voor ditzelfde
doel een gift zonden. Aan hen doe ik hier publieke
verantwoording met de betuiging van erkentelijkheid
voor hun bijdrage. Het waren de volgende personen:
Dr L. te 's-Gr. f 5,—; Ds B. te O. f 10,—; Ds M. te
N. f 5,—; Ds B. te K. f 5,—; Ds v. W. te Sch. f 2,50;
H. G. te E. f 3,50; Ds P. te L. f 2,50; dhr W. te G.
f 2,50; Ds M. te K. f 5,—; en Ds de G. te G. f 2,50.

Tenslotte den redacteur Prof. Schilder hartelijk
dank voor de betoonde gastvrijheid in z'n blad.

s-Gravendeel. J. M. SPIER.

CORRESPONDENTIE.

Tot onze spijt moeten we, in antwoord op de zeer
vele aanvragen, mededeelen, dat van de Juni-nummers
en van de nummers van 5 en 12 Juli geen exemplaren
meer beschikbaar zijn.

bij het leeren kennen van den Schepper zulk eener
machtige Schepping en daardoor zelf klein en te-
vreden worden, voelend, dat de mensch, zelfs de
meest machtige dictator, maar een stofje aan de
weegschaal is.

'sAvonds om elf uur kwamen wij aan het eerste
rustpunt onzer reis, de stad Olten, waar wij over-
nachten zouden. Het indeelen der kamers voor ons
reisgezelschap van bijna vijftig personen gaf nog
eenig oponthoud, maar omstreeks middernacht
konden wij ons toch ter ruste begeven. En dat
was wel noodig ook, want wij moesten den vol-
genden dag reeds om vijf uur op om door te
trekken naar Italië. Om de gezelligheid te ver-
hoogen kregen de alleen reizende personen van ons
gezelschap een slaapkamer. Daarbij kan men
het meer of minder gunstig treffen. Vandaar dat
ik het bijzonder op prijs stelde bijna steeds den-
zelfde slaapcompagnon te treffen, die soms echt
origineel uit den hoek kon komen en ons gezels-
schap elk oogenblik met een opkomenden lach van
ongeveinsde pret kon verkwikken. Alleen 's avonds
moest ik een beetje op hem passen en voor het
naar bed gaan onze slaapkamer inspecteeren. Op
een goeden avond toonde hij de waarde, die hij aan
vriendschap hecht door mij de moeite te verschaft-
ten de onderste helft zijn robuuste lichaams uit
mijn bed te sjoeren, waarvoor hij niet eens be-
dankte, overmits hij iets bromde, wat hij waar-
schijnlijk niet hardop zeggen durfde.

En zoo gingen wij dan den tweeden dag om half
zeven reeds weder den trein in op weg naar Flo-
rence, heerlijke stad, rijk aan meesterwerken van
beeldhouw- en schilderkunst. Onderweg het oog
steeds geboeid door majestueuze natuur en de
reuzenbergen der Apennijnen, waarbij wij door
een kleine honderdtal, groote en kleine tunnels heen
moesten, die door het geraas, aan zulk een door-
tocht verbonden, eigenlijk het eenige ongerief ver-
oorzaakten, dat wij liever gemist hadden. Wat
machtige rotsblokken vormen die gebergten en
met welk een kwistige hand heengestroomd! Het is

Aan een jongeren tijdgenoot.

No. 8.

Amice,

Je zult je uit de periode der Timmermans-verheer-
lijking nog wel herinneren, hoe vreemd je dat aandeel:
het kindeke Jezus in Vlaanderen. De „heilige familie"
werd getransponeerd van het Judeesche land naar het
Vlaamsche. Je zag Maria op den Nethedijk. Het werd
je wonderlijk te moede. Het was ook heel verkeerd:
want niet alleen de tijd, doch ook de plaats van
Christus' optreden op aarde is door God bepaald. En
ze behooren bij den Middelaar Gods en der menschen,
die tijd, en die plaats. Ze zijn authentiek. Ze zijn
onafscheidelijk met Hem verbonden. De Heiland kon
nu eenmaal zó, d.w.z. in het vleesch, niet verschijnen
in Vlaanderenland. Daar kon Hij eerst later werken.

Door Zijn Woord, de kerk, het ambt. Timmermans
heeft het verkeerd aangelegd: even verkeerd, als
Upton Sinclair, die zijn messias, men noemt hem
Timmerman, laat optreden in New-York of Chicago,
en die hem afschildert als den consequenten anti-mil-
litarist. Even verkeerd, als de met de Roomsche kerk
in conflict gekomen Joseph Wittig, die niet in Vlaan-
derenland, doch in Silezië zijn Christus laat opereeren.

Tech hebben zulke boeken de functie gehad, die ook

aan andere kromme stokken wel toekomen kan: ze

hebben soms geslagen op een zieke plek, die je toen

pas echt ging vóelen. Je hebt misschien je ook wel

eens afgevraagd, als je tenminste hebt meegedaan aan

den Timmermans-cultus: zou ik hebben kunnen ge-

looven, indien Christus had geloopt op den Cool-

singel, op het Damrak, aan den Vijverberg? Als de

wonderbare spijsiging geschied was in de Schevening-

sche Boschjes? Als de Gevangenpoort Lithostrotos

was geweest? En de kamp van Oldebroek de plaats

der hemelvaart?

Je vindt die vragen een beetje cru, misschien zelfs

oneerbiedig. Ik zie het aan je gezicht. Nu, ik vind

ze niet oneerbiedig, want God heeft het „overblijfsel

der verkiesing" in de volheid des tijds nu eenmaal

doen gelooven, dat geografische plaatsen, die destijds

allen even vertrouwd waren als jou de Coolsingel, het

Damrak, en die andere plekken zijn, schouwtooneelen

waren van Zijn heerlijkheid, en operatievelden van

directe krachten der toekomende eeuw. Feitelijk zijn

de Coolsingel, en zoo voort, dat nog. En nog meer.

Want dezelfde Christus passeert daar nog dagelijks:

alleen maar: met Zijn Godheid, genade, majesteit en

Geest. Dat heb je al op de catechisatie geleerd, en je

hebt de les erg alécht geleerd, als je het „bij ons"

van Zondag 18 niet hebt geïnterpreteerd als: op den

Coolsingel, en wat daar verder volgt. Misschien heb

je dat „bij ons" heel vroom opgevat, als stond er:

„in ons". Maar dat deugde toch niet. „In" en „bij", —

die voorzetsels verschillen nog al wat.

Nee, oneerbiedig vind ik die vragen niet; ik zou

veeler jou gebrek aan eerbied verwijten, als je den

Coolsingel had onttrokken aan je Heiland en aan Zijn

directe bemoeiingen. Ik vind die zóó gestelde vragen

alleen maar zinloos, en ongepast. Je moet niet vragen,

wat je zóó gedaan hebben, als dit en dat zou ge-

beurd zijn, want God vraagt van jou en mij alleen

maar, dat we klaar zullen komen met wat Hij wer-

kelijk heeft gedaan. Een wandelende Jezus op den

Coolsingel is in Gods raad niet geweest. Wel een

preek op den Coolsingel, een debat, een kerkdienst

naar Bologna. Dan trekken wij door een tamelijk

eentonig stuk land, de Po-vlakte, en wij waren

blijde toen wij Piacenza uren achter den rug had-

den en langs den mooien ouden „Via Aemilia" naar

Bologna doorspoorden en een uurtje daarna in

Florence aankwamen, waar wij introkken in het

hotel Anglo-Américain. Wat mij betreft, ik had

niet veel moeite om naar bed te trekken en ik

denk dat mijn mede-reizigers spoedig niet enkel

op één oor, maar misschien wel op beide ooren

lagen te dutten.

's Morgens betrekkelijk vroeg trokken wij Flo-

rence binnen, want tegen den avond moesten wij

er weder vandaan om naar Rome te gaan. Wij

konden dus maar een beperkt beetje van al het

schoons, dat Florence biedt, bezichtigen, en dit is

wel jammer, want de stad aan de Arno is wel een

bezoek van eenige maanden waard om alles op zijn

gemak te bekijken. Het wemelt er van kerkgebou-

wen, het eene al mooier en imposanter dan het

andere.

Wij begonnen met de Battisterio, de Doopskerk,

die achthoekig gebouwd is, en met haar bronzen

deuren, die wereldberoemd zijn, een overweldi-

genden indruk maakt. Van die bronzen deuren

heeft niemand minder dan Michel Angelo gezegd,

dat zij waardig waren de poorten van het para-

dijs te vormen. En van deze poorten is de Oost-

poort wel de meest belangrijke, omdat zij het meest

tot de verbeelding spreekt en ons verbijsterd doet

afvragen, wat ons het meest bewogen doet staan bij

het bezichtigen der tien in brons gebeeldhouwde

velden, het genie van Ghiberti, den beeldhouwer,

of de godsvrucht waarmee in die gouden tijden

der middeleeuwen gebouwd werd. De tien velden

stellen achtereenvolgens voor schepping en zonde-

val; Kain en Abel; Noach's offer en dronkenschap;

Engelen bij Abrahams en Izaaks offer; Jacob en

Ezau; Jozef en zijn broeders; Mozes en de tafelen

der Wet; val van Jericho en ten slotte Salomo,

de Koningin van Scheba ontvangend.

Z.

D. KRIJGER.

vlak in de buurt. En dáár heb jij mee te maken gehad,
tot op den dag van heden.

De kromme stok.

En de ferme slag. —

Je hebt dus óók gevoeld, dat niets funester is, dan
de bijbelsche figuren te laten „spelen" in een onwezen-
lijke omgeving, schemerig, mythisch, ver-weg? Bij
dat gevoel dan wou ik dezen keer je pakken. Blecht
eens op: komen niet heel wat bijbelsche figuren tegen-
woordig erg levendig voor je aandacht staan? Krijgen
ze, om zoo te zeggen, geen vleesch en beenen voor je
oogen? Vel en spieren? O nee, — de stok wordt er
niet een rechte stok van. Je hadt al lang concreet
moeten weten, wie die bijbelsche figuren waren, in
den tijd, toen de bijbel werd geschreven, en in welke
verhoudingen ze leefden, verhoudingen, die in den
grond der zaak nog in de wereld zijn, constante ver-
houdingen. En mijnheer Janse van Biggekerke had
je daarbij al lang kunnen helpen: die heeft óók zoo'n
echt christelijk pathos voor het concreet maken van
die oude geschiedenis van heil en onheil, in de Schrift
gestaafd. Maar wat allicht jaren van studie op de
J.V., en jaren van christelijke lectuur je nauwelijks
hebben kunnen realiseeren, dat hebben misschien de
enkele weken van Mei—Juli 1940 je naderbij gebracht.
„Mannen des bloeds" — ze willen op je afkomen, man.
„Offeranden van bloed", — ze zijn geen mythische
figuur meer. „Laat ons Zijn handen breken", — 'tis
wat meer geworden dan een spreuk over Koningen,
die al lang begraven zijn of pas tegen den eindtijd
opdoemen... zullen. „Twist met mijn twisters, Hemel-
heer", — dat is geen motief voor een aria, je hebt
daar den tijd niet voor, maar je hebt misschien ge-
roepen, nog pas geleden, toen je de krant had dicht-
gevouwen, droomend, of meer ontsteld, dan je voor
je familie wéten wou. „De vijand" en „de wraakgie-
rige", — ze zijn je huis gepasseerd, de lul, die naar
dien naam solliciteeren, en wie weet, of je naam niet
op 'n lijstje staat? Je bent, met je winterlezingrede-
naar, zóó maar ineens van het tijdperk van 't christe-
lijk wajang-spel in den roezemoes van 't harde leven
overgebracht, en je bent nog niet eens van den schrik
bekomen.

En nou moet je niet weer in den droom terugvallen.

En vooral niet den Coolsingel vermijden: een straatje
om. Je Koning is er al, en strijdt Zijn strijd dáár. Hij
wint het er ook; maar misschien moet jij een paar
leelijke bullen er voor over hebben, indien niet erger.
Beste kerel, ik denk, dat jij het tienmaal erger zult
krijgen, dan ik het ooit gehad heb, ik, die wat ouder
ben. En je kinderen, — ik „mag" er niet aan denken,
maar ik moet er aan denken. Geen kindeke Jezus
in Vlaanderenland, te New-York, op den Dam, in Sile-
zië, doch de verhoogde Christus. Met Zijn God-
heid. Genade. Majesteit. En Geest. Ik hoor er ginds
eentje snikken: Absalom, mijn zoon, mijn zoon, ach,
ware ik voor u gestorven, Absalom, mijn zoon, mijn
zoon. Ik hoor een ander, hij heeft geen toga, zeggen:
dat Levi geen vader en geen moeder kende, en dat
hij ook zoo is. „Maar wij, in fierheid, werpen den
handschoen voor zijn voet, en gaan...". hou op, zeg
je tegen me, ik was heelemaal niet fier, maar wat
benauwd, gister op den Coolsingel. Stil maar, ik was
't ook. Maar we zijn toch samen een eindje dichterbij
gekomen — bij onzen Koning, daar, en op den Dam...
Ik vrees niet, neen, schoon ik...

Dag, hoor, je

ADOLPHUS VENATOR.